

Arrest

nr. 196 304 van 7 december 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN BELLEGHEM
Hoogstraat 11
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juli 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN BELLEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2014 diende verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, als ouder van het minderjarige kind K. R., met de Belgische nationaliteit.

Op 12 januari 2015 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Uit informatie is gebleken dat verzoeker en zijn Belgische kind sedert 11 juli 2015 niet meer op hetzelfde adres wonen. Naar aanleiding daarvan werd een eerste socio-economisch onderzoek gestart, waarvan verzoeker in kennis werd gesteld op 3 februari 2016. Na de betekening van het socio-economisch

onderzoek bleek er opnieuw sprake van samenwoning op hetzelfde adres, volgens de gemachtigde tot 18 mei 2017.

Naar aanleiding van dit socio-economisch onderzoek maakte verzoeker de volgende stukken over:

- Schrijven van mevrouw D.C. J. van 3 februari 2016 waarin zij onder meer samengevat stelt dat zij en haar wettige partner, verzoeker, niet echt uit elkaar zijn, dat haar moeder een valse verklaring heeft neergelegd ten aanzien van verzoeker, dat verzoeker financieel bijdraagt in het betalen van de facturen op naam van verzoeker maar op haar adres, ook voor het eten van de kinderen, dat ze zich terug samen hebben ingeschreven en dat haar kinderen het recht hebben om met hun vader te leven;
- Factuur Proximus op naam van verzoeker en adres van zijn wettelijke partner;
- Voltijdse arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid van mei, juni, augustus, september 2015;
- Ontvangstbewijs van de aangifte van verblijfsverandering van 3 februari 2016 van verzoeker in Blankenberge;
- Ontvangstbewijs van aangifte van verblijfsverandering voor wettelijke partner en twee kinderen naar hetzelfde adres als verzoeker in Blankenberge van 3 februari 2016;
- Uittreksel uit het strafregister van 17 november 2015 dat op naam van verzoeker geen veroordelingen of maatregelen gekend zijn;
- Inschrijvingsbewijs VDAB op naam van verzoeker van 7 januari 2016;
- Document VDAB heftruckbestuurder;
- Jobaanbiedingen van de VDAB van 11, 14 en 18 januari 2016 en CV van verzoeker.

Op 12 juni 2017 werd verzoeker opnieuw verzocht om zijn individuele situatie toe te lichten in het licht van het socio-economisch onderzoek.

Volgens de gemachtigde zouden volgende stukken zijn voorgelegd:

- Intakeformulier Jobkracht OCMW Blankenberge van 23 juni 2017;
- Rekeninguittreksel van 29 juni 2017 uitkering leefloon;
- Attest klachtneerlegging bij de politie te Blankenberge van 13 juli 2017;
- Opleiding Nederlands richtgraad 1 van 8 mei 2017.

Op 18 juli 2017 nam de gemachtigde de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: K.

Voorna(a)m(en): W.

Nationaliteit: Tunesië

Geboortedatum: [...]1988

Geboorteplaats: M. B.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...] BLANKENBERGE

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 18.06.2014 in functie van zijn minderjarig kind K. R. (RR: [...]) van Belgische nationaliteit.

Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het Rijksregister en na een aangifte van stopzetting wettelijke samenwoning van de partner van betrokkene dd. 08.06.2015 die weliswaar terug werd ingetrokken op

15.06.2015, werd vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met het Belgische kind die het verblijfsrecht voor betrokkene opende. Sinds 11.07.2015 wonen betrokkene en de referentiepersoon niet meer op het zelfde adres. Daarop werd een socio-economisch onderzoek gestart, hetwelke werd betekend op 03.02.2016. Na de betekening van het socio-economisch onderzoek blijkt er opnieuw even gezamenlijke vestiging te zijn en dit tot 18.05.2017.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 12.06.2017 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen.

Betrokkene legde daaromtrent volgende documenten voor:

- Intakeformulier Jobkracht OCMW Blankenberge dd. 23.06.2017. Het betreft een intakegesprek met oog op een tewerkstelling via het OCMW, waarbij aldus het grootste deel van de verloning uit leefloon zal bestaan. Er zijn tot op heden ook nog geen bewijzen van effectieve tewerkstelling. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).
Uit het intakegesprek blijkt tevens dat betrokkene reeds sinds maart 2016 leefloon ontvangt van het OCMW Blankenberge. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene reeds sinds september 2015 leefloon ontvangt. Ook verklaart betrokkene in dit gesprek dat er heden geen bezoekenregeling is omtrent het bezoeken van zijn kinderen, hetgeen verklaart waarom er daaromtrent geen bewijzen werden voorgelegd door betrokkene.
- Rekeninguittreksel dd. 29.06.2017 waaruit blijkt dat betrokkene op 31.05.2017 van het OCMW Blankenberge leefloon ontving. Het ontvangen van een leefloon, en dit reeds sinds september 2015, kan bezwaarlijk als een bewijs van integratie worden beschouwd.
- Attest van klachtneerlegging bij de politie te Blankenberge dd. 13.07.2017. Het is niet duidelijk wat betrokkene hiermee wenst aan te tonen.
- Opleiding Nederlands tweede taal richtgraad 1 dd. 08.05.2017. Daar het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, toont dit document niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land.

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, “4, 1° 2°, 3° of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet aan de cumulatieve voorwaarde voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Wel integendeel, uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene sinds september 2015 tot heden een leefloon ontving.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid dient rekening gehouden te worden met de humanitaire situatie van betrokkene alvorens een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht.

Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 18.06.2014. De duur van zijn verblijf in België kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een relatief kort verblijf in verhouding met de periode die betrokkene in zijn land van herkomst heeft doorgebracht. Aangezien betrokkene jarenlang daar heeft gewoond, kunnen we stellen dat het redelijk is aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Ook zijn leeftijd is niet van die aard dat het een behoud van het verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Verder zijn er ook geen elementen aanwezig in het administratief dossier van waaruit zou blijken dat betrokkene medische problemen heeft. Wat betreft zijn gezinssituatie leert het administratieve dossier ons dat het koppel uit elkaar is en betrokkene ook niet samenwoont met zijn kinderen. Betrokkene heeft verder geen bewijzen voorgelegd van het behoud van een financiële en/of affectieve band met zijn kinderen. Nergens blijkt uit het dossier dat betrokkene economische belangen heeft opgebouwd, of dat er een zekere mate van sociale of culturele integratie is, die van die aard zou zijn dat het een behoud van het verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit het administratieve dossier blijkt bovendien ook dat er zeker reeds vijf keer melding is gemaakt van intrafamiliaal geweld, en dit alleen al tijdens het eerste jaar dat betrokkene in België verbleef. Hiervoor verwijs ik naar o.a. PV42LA837800/14 en 43LA30416/15. De agressie zou reeds gestart zijn op het moment dat de partner van betrokkene nog zwanger was. Dit gegeven kan gezien worden als een indicatie van het niet respecteren van de Belgische wetten en normen door betrokkene alsook van het niet respecteren van anderen.

Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980, het staat betrokkene vrij zijn gezinsleven zo in te richten dat moeder en kinderen in België verblijven en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan zijn gezinsleven en/of het belang van de kinderen te schenden, temeer omdat betrokkene heden reeds niet meer bij zijn kinderen woont en er geen bewijzen zijn van een financiële en/of affectieve relatie met hen. Niets staat betrokkene in de weg om vanuit het buitenland een bezoeksregeling op te stellen. Het bevel om het grondgebied te verlaten is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief."

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In het eerste en tweede middel van de syntheseseminarie voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Verzoeker betwist in het eerste middel dat er geen gezinsleven met zijn kind zou zijn op grond waarvan hij het verblijfsrecht heeft verkregen. Hij wijst erop dat het voor de hand ligt dat bij het einde van een relatie met de partner, het kind slechts een hoofdverblijfplaats kan hebben. Hij verwijst naar artikel 108 van het B.W. dat stelt dat een kind van niet-samenlevende ouders zijn wettelijke woonplaats in de verblijfplaats van één van beide ouders heeft. Hij stelt echter verder dat hij wel degelijk zijn minderjarig kind begeleidt en zich bij het kind voegt en dat hij samen met de moeder het recht van bewaring heeft dat onder het ouderlijk gezag valt en het recht omvat het kind bij zich te hebben, te beslissen over zijn voeding, kleding en huisvesting. Met een verwijzing naar artikel 374, § 1, eerste lid van het B.W. stelt hij dat ook wanneer ouders niet samenleven, zij het ouderlijk gezag gezamenlijk uitoefenen. Hij benadrukt ook in de praktijk een financiële en affectieve band te hebben met het kind. Hij verwijst hierbij naar een schrijven van zijn voormalige partner J.D.C. waarin deze vrouw stelt dat verzoeker bijna dagelijks zijn kinderen R. en B. komt bezoeken, als het mooi weer is hij ze meeneemt naar de speeltuin, het zwembad of naar zee. Ze vervolgt dat de kinderen niet zonder hun vader kunnen en hij ook niet zonder zijn kinderen. Thans zou het koppel volgens dit schrijven bezig zijn aan het op papier zetten van een regeling van de bezoeken. Met betrekking tot de verwijzing naar enig proces-verbaal van intrafamiliaal geweld betwist verzoeker dit absoluut zowel naar zijn voormalige partner toe, laat staan naar het kind. Nu de bestreden beslissing dit als grondslag neemt, beschouwt hij dit als een schending van het vermoeden van onschuld. In het tweede middel van de syntheseseminarie, dat zowel tegen de beëindiging van verblijf als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is gericht, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat het vaststaat dat een gezinsleven met zijn kinderen bestaat en dat bijgevolg moet worden nagegaan of er een inmenging is in dit gezinsleven. Nu er *in casu* sprake is van een beëindiging van verblijf is er sprake van inmenging en moet artikel 8, tweede lid van het EVRM toegepast worden waarbij de inmenging bij wet voorzien moet zijn, een legitiem doel moet nastreven en noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving. Verzoeker acht dit *in casu* niet bewezen. Zelfs indien zou geoordeeld worden dat de inmenging bij wet is voorzien en een legitiem doel nastreeft, dan nog acht verzoeker deze niet noodzakelijk noch proportioneel. Hij wijst erop dat hij in België woont sinds 2014, dat er geen sprake is van enig misdrijf, dat de meldingen van intrafamiliaal geweld het vermoeden van onschuld schenden en dat het belang en het welzijn van de kinderen om met hun vader op te groeien primeren. Hij stelt dat er onvoldoende aandacht is gegeven aan de impact van de eerste bestreden beslissing op zijn kinderen. Met verwijzing naar het arrest Jeunesse stelt verzoeker eveneens dat er onvoldoende onderzoek is gedaan naar de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit om voldoende gewicht te kunnen

toekennen aan het belang van de kinderen. Wat betreft het bevel voert verzoeker een gelijkaardig pleidooi en wijst hij specifiek op het motief dat niets hem in de weg zou staan om vanuit het buitenland een bezoekregeling op te stellen. Hij stelt dat geenszins blijkt waarop de gemachtigde zich baseert om dit te stellen.

Artikel 42^{quater}, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar(2) na de erkenning van hun recht op verblijf(1) een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° [...];

6° [...].

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, [...].

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

In casu is de bestreden beslissing gesteund op artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Anders dan verzoeker in een deel van het eerste middel voorhoudt, kan dit verblijf wel beëindigd worden indien geen “gezamenlijke vestiging” meer bestaat tussen verzoeker en het kind op grond waarvan hij het verblijfsrecht heeft verkregen. Echter, verweerder verwijst in de nota terecht naar de voorbereidende werken waaruit blijkt dat de term “gezamenlijke vestiging” geenszins dient beschouwd te worden als het “wonen onder een dak”. De term moet wel uitgelegd worden als het begeleiden van het kind of het zich bij hem voegen, doch geenszins om de vereiste van het permanent samenwonen met het kind (Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.* 2006-2007, nr. 51-2845/001, p. 51-52). Ook uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de term “gezamenlijke vestiging” veeleer moet geïnterpreteerd worden als een “gezinscel” of een “reële band” (bv. *mutatis mutandis* RvS 21 februari 207, nr. 168.044). Uit de loutere vaststelling dat verzoeker niet meer samenwoont met zijn kind kan niet worden afgeleid dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging in de zin van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is er geenszins aanleiding tot het stellen van de prejudiciële vraag, waar verzoeker op aanstuurt.

De gemachtigde motiveert echter verder en stelt dat er geen bewijzen zouden zijn voorgelegd van het behoud van een financiële en/of affectieve band met zijn kinderen. Sterker, de gemachtigde wijst op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat vijf maal melding is gemaakt van intrafamiliaal geweld tijdens het eerste jaar dat verzoeker in België verbleef. Dit zou zelfs gestart zijn op het moment dat de partner van betrokkene zwanger was. Verzoeker betwist beide gegevens. De vraag naar het al dan niet bestaan van een effectieve band tussen verzoeker en het kind is eveneens pertinent bij het onderzoek van artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoeker de schending aanvoert in het tweede middel.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op

het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Thans zijn de bestreden beslissingen enerzijds een beëindiging van verblijf en anderzijds een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker voert dan ook terecht aan dat het thans om een inmenging in het gezinsleven gaat en dat de gemachtigde daarbij dus op proportionele wijze moet te werk gaan. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken, niet in het minst het hoger belang van de kinderen waarop verzoeker -met verwijzing naar het arrest Jeunesse- terecht de nadruk legt.

Deze onderzoekplicht vindt tevens steun in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, volgens hetwelk de gemachtigde bij zijn beslissing om een einde te stellen aan het verblijf onder meer rekening houdt met de gezinssituatie van de betrokkene (het zgn. socio-economisch onderzoek: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn proportionaliteitsonderzoek heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst merkt de Raad op dat, net zoals voor de interpretatie van de "gezamenlijke vestiging" tussen ouder en kind zoals *supra* toegelicht, ook in het licht van artikel 8 van het EVRM niet vereist is dat het kind en de ouder onder een dak wonen alvorens sprake kan zijn van een beschermingswaardig gezinsleven. Zo stelt het Hof immers in het principe-arrest Berrehab tegen Nederland van 21 juni 1988 in § 21: *« La Cour ne voit pas non plus dans la vie commune une condition sans laquelle on ne saurait parler de vie familiale entre parents et enfants mineurs. D'après sa jurisprudence, la relation qu'un mariage à la fois légal et non fictif, tel celui de M. et Mme Berrehab, crée entre les époux, doit être qualifiée de "vie familiale" (arrêt Abdulaziz, Cabales et Balkandali du 28 mai 1985, série A no 94, p. 32, § 62). La notion de famille sur laquelle repose l'article 8 (art. 8) a pour conséquence qu'un enfant issu de pareille union s'insère de plein droit dans cette relation; partant, dès l'instant et du seul fait de sa naissance il existe entre lui et ses parents, même si ces derniers ne cohabitent pas alors, un lien constitutif d'une "vie familiale". »*

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk zijn minderjarig kind begeleidt en zich bij het kind voegt. Hij stelt ook in de praktijk een financiële en affectieve band te hebben met het kind. Hij verwijst hierbij in het verzoekschrift en de synthesememorie naar een schrijven van zijn voormalige partner J.D.C waarin deze vrouw stelt dat verzoeker bijna dagelijks zijn kinderen R. en B. komt bezoeken, als het mooi weer is hij ze meeneemt naar de speeltuin, het zwembad of naar zee. Ze vervolgt dat de kinderen niet zonder hun vader kunnen en hij ook niet zonder zijn kinderen. Thans zou het koppel volgens dit schrijven bezig zijn aan het op papier zetten van een regeling van de bezoeken. Dit voormeld schrijven dateert evenwel van 18 juli 2017, dezelfde dag als de dag van de bestreden beslissing, zodat verweerder in de nota moet gevolgd worden waar hij stelt dat dit stuk niet voorlag op het ogenblik dat de gemachtigde zijn beslissing heeft genomen. De Raad mag dan ook in het kader van zijn wettigheidstoets met dit stuk geen rekening houden (beoordeling *ex tunc*).

Echter de inhoud van dit stuk komt sterk overeen met een schrijven van mevrouw J.D.C. van 3 februari 2016 dat naar aanleiding van het socio-economisch onderzoek werd ingediend en dat zich in het administratief dossier bevindt. In dit schrijven stelt de voormalige partner van verzoeker vooreerst dat haar moeder een valse verklaring heeft afgelegd tegen verzoeker, die inhoudt dat verzoeker zogenaamd de kinderen zou mishandeld hebben. Ze stelt dat dit niet waar is en dat haar moeder die valse verklaring heeft afgelegd bij de politie en dienst vreemdelingenzaken te Gent. Dit omdat de moeder van de voormalige partner gericht is tegen de relatie. J.D.C. vervolgt dat verzoeker wel degelijk voor zijn familie zorgt, dat zij hiervan foto's heeft, facturen op naam van verzoeker maar op adres van J.D.C. Ze verklaart dat hij af en toe om eten ging voor de kinderen, geen strafblad heeft, gewerkt heeft in Gent, zich heeft ingeschreven in de VDAB. J.D.C. vraagt verder het "paspoort" van verzoeker niet in te trekken nu het de vader van haar kinderen is. Ze verklaart zelf zonder vader te zijn opgegroeid en dus te weten hoe dat voelt. Opnieuw herhaalt J.D.C. dat verzoeker een heel goede vader is voor haar dochter R. Verder blijkt dat naar aanleiding van dit socio-economisch onderzoek inderdaad een factuur werd gevoegd van Proximus op naam van verzoeker op het adres van mevrouw JDC. Met dit schrijven en de factuur van Proximus heeft de gemachtigde geen rekening gehouden, waar hij in het licht van artikel 42^{quater}, § 1, derde lid stelt dat *"wat betreft de gezinssituatie leert het administratief dossier ons dat het koppel uit elkaar is en betrokkene ook niet samenwoont met zijn kinderen. Betrokkene heeft verder geen bewijzen voorgelegd van het behoud van een financiële en/of affectieve band met zijn kinderen."* De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing enkel naar het tweede socio-economisch onderzoek van 12 juni 2017 en naar aanleiding van dit schrijven zou verzoeker geen stukken hebben voorgelegd met betrekking tot zijn kinderen. Echter, de Raad moet vaststellen dat het administratief dossier dienaangaande onvolledig is. Niet alle stukken die worden vermeld in de bestreden beslissing, zijn ook opgenomen in het administratief dossier. De Raad kan enkel het attest aangaande de opleiding Nederlands tweede taal van 8 mei 2017 terugvinden, het rekeninguittreksel van 29 juni 2017 en een pagina, vermoedelijk de laatste pagina aangaande een tewerkstelling in het licht van artikel 60 van de OCMW-wet van 14 juni 2017. Het intakeformulier jobkracht van het OCMW Blankenberge zit niet in het administratief dossier, zodat de Raad ook geenszins kan nagaan of verzoeker heeft verklaard dat er nog geen bezoeksregeling is omtrent de kinderen. Ook het attest van klachtneerlegging bij de politie zit niet in het administratief dossier. De gemachtigde maakt het de Raad op dit punt dus onmogelijk de wettigheidstoets uit te oefenen.

Bijkomend stelt de Raad vast, uit de stukken van het administratief dossier, dat er eveneens een schrijven van verzoeker zelf werd voorgelegd. Dit stuk bevat geen datum, zodat niet kan ingeschat worden of dit naar aanleiding van het eerste dan wel het tweede socio-economisch onderzoek werd voorgelegd. Hoe dan ook verklaart verzoeker hierin, in lijn met de verklaringen van mevrouw J.D.C. dat zijn schoonmoeder tegen de relatie is, zijn "vrouw" opstookte tegen hem. Hij diende een ander adres te zoeken en er was sprake van valse klachten door de schoonmoeder. Hij verklaart elke ochtend de dochter te brengen naar de opvang en soms ook te gaan halen. Hij stelt een goede band te hebben met de vader van mevrouw JDC die ook in Blankenberge woont.

Ook al betreft het hier verklaringen van verzoeker en mevrouw J.D.C. zelf, waarvan de bewijswaarde relatief is, dan nog moet worden vastgesteld dat deze niet werden meegenomen in de beoordeling van de reële band of het gezinsleven tussen verzoeker en zijn dochter, in functie van wie hij verblijfsrecht heeft gekregen. Bijkomend blijkt verder uit het administratief dossier dat deze verklaringen consistent blijven wat betreft de zorg van verzoeker voor diens dochter(s). Zo werden verzoeker en mevrouw J.D.C. ondervraagd in het licht van hun wettelijke samenwoning. Het advies van de cel schijnrelaties was positief en hierin leest de Raad het volgende: *"het moet wel gezegd worden dat de heer K. een goed (sic) indruk nalaat tijdens het gesprek. Wanneer zijn partner wordt geïnterviewd, zorgt hij goed voor zijn dochter R., hij helpt ook in het huishouden en kookt. Hij bezoekt mee de gynaecoloog. Hij gaf tijdens het gesprek aan dat zijn moeder destijds is gestorven en dat hij er alles wil aan doen om een goede vader en man te zijn."* In het gesprek dat werd afgenomen van mevrouw JDC verklaart deze onder meer: *"Ik heb niet echt een goede relatie met mijn moeder. Ze stuurde de kinderbescherming op ons af."* *"Waarom deed ze dat?"* *"We waren 1 dag uit elkaar, we hadden ruzie, ik ging naar mijn moeder om erover te praten en toen deed ze dat."* *"Was het dan gelogen?"* *"Ja. Hij zorgt goed voor haar. Ze heeft ons vals beschuldigd van kindermishandeling, dat was een shock voor mijn man. Hij zorgt goed voor haar. Sindsdien heb ik geen contact meer met haar."*

De Raad stelt vast dat er in het administratief dossier weliswaar een schrijven zit van de Stad Gent gericht aan de procureur des Konings van 16 juni 2015 waarin wordt gevraagd omwille van vijf PV's inzake familiaal geweld de opvolging van het "huwelijk" te doen. Er wordt verwezen naar twee concrete PV's, die de gemachtigde ook overneemt in de bestreden beslissing, doch er zit geen PV in het administratief

dossier. Aangenomen dat het niet ongebruikelijk is dat PV's niet in het administratief dossier voorkomen, moet echter worden vastgesteld dat evenmin een administratief verslag van de politie van de klachten terug te vinden is.

De Raad kan verweerder in de nota, gezien al het voorgaande geenszins volgen waar hij stelt dat uit nazicht van het administratief dossier zou blijken dat verzoeker geen enkel document heeft voorgelegd waaruit enige financiële of affectieve band met zijn minderjarig Belgisch kind blijkt. Minstens heeft de gemachtigde niet alle stukken gevoegd aan het administratief dossier die in het licht van het tweede socio-economisch onderzoek zijn voorgelegd, zodat de Raad in de onmogelijkheid is zijn wettigheidstoets uit te oefenen. Waar verweerder in de nota nogmaals verwijst naar het intrafamiliaal geweld dat reeds zou gestart zijn op het moment dat mevrouw J.D.C. nog zwanger was, bleek uit grondig nazicht van het administratief dossier dat geen enkel administratief verslag van de politie dienaangaande te vinden is en er constante en uitgebreide verklaringen zijn van mevrouw J.D.C. dat dit geenszins aan de orde was en valse klachten waren van haar moeder teneinde verzoeker in een slecht daglicht te stellen.

De Raad moet dus concluderen dat de gemachtigde weliswaar zoals artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM vereisen, rekening heeft gehouden met het gezinsleven, doch dat dit op een onzorgvuldige wijze is gebeurd. Geenszins kan aangenomen worden dat geen elementen zijn veronachtzaamd.

In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, en deze vereiste ook in geval van een beëindiging van verblijf wordt weerspiegeld in artikel 42*quater*, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, zijn deze bepalingen samen gelezen geschonden (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHMR 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Een schending van artikel 42*quater*, § 1 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen.

Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen zowel wat betreft de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of hij zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kon behouden.

Bijkomend wijst verzoeker in het licht van het bevel om het grondgebied te verlaten naar het hoger belang van de kinderen, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde diende de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit na te gaan van de genomen verwijderingsmaatregel om voldoende gewicht te kunnen toekennen aan het belang van de kinderen. Hij wijst dienaangaande specifiek op het motief van de gemachtigde dat niets hem in de weg zou staan om vanuit het buitenland een bezoekregeling op te stellen. Hij wijst erop dat er zware schade zal optreden voor de kinderen indien hij zal worden uitgewezen en dat het belang en het welzijn van de kinderen om met hun vader op te groeien primeren.

Vooreerst stipt verzoeker geheel terecht aan dat door het Hof bijzondere aandacht wordt besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: *“the Court observes that the best interests of the applicant's children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. »* En verder *“It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”* (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: *“Lorsqu'il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d'un âge où ils peuvent s'adapter à un environnement*

différent (voir parmi d'autres , darren Omoregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 november 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu'il s'agit de familles avec enfants, l'intérêt supérieur de l'enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention." (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144). Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen maatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

In casu heeft de Raad *supra* reeds gesteld dat het motief dat er geen bewijzen zijn van een affectieve relatie tussen verzoeker en diens dochters niet is voortgevloeid uit een zorgvuldig onderzoek van alle pertinente gegevens van het dossier. De Raad volgt verzoeker dat de gemachtigde *in casu* zonder enigszins rekening te houden met de praktische haalbaarheid heeft geponeerd dat verzoeker vanuit het buitenland een bezoeksregeling zou kunnen opstellen. Bovendien is verzoeker van Tunesische nationaliteit en hebben zijn kinderen de Belgische nationaliteit, zodat er sprake is van een aanzienlijke afstand die *de facto* zou moeten overbrugd worden.

Waar de gemachtigde verder nog motiveert dat verzoeker zijn gezinsleven zo kan inrichten dat moeder en de kinderen in België verblijven en hij een andere verblijfplaats kiest, kan de Raad *in casu* verzoeker volgen dat een verwijdering zware schade voor de kinderen kan teweeg brengen. Het Hof stelt immers specifiek met betrekking tot jonge kinderen: « *dans les affaires touchant la vie familiale, le passage du temps peut avoir des conséquences irréversibles sur les relations entre l'enfant et le parent qui ne vit pas avec lui. En effet, la rupture de contact avec un enfant très jeune peut conduire à une altération croissante de sa relation avec son parent* » (zie o.a. EHRM 27 april 2010, Moretti en Benedetti t. Italië, nr 16318/07, §70). Hieruit blijkt dat het Hof oog heeft voor een verbreking in het contact tussen een ouder en een jong kind dat onomkeerbare gevolgen kan hebben.

Het bevel om het grondgebied te verlaten schendt artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juli 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES